

seda sejame Kalevi poea lugust, mis kuulus Dr. Kreuzwald osavalt meile firrija pannud.

Sell ajal, ja enne ning pärast seda, kui Kalewid Eesti rahhva funingad olimad, oli Tallinna doomi mägi kuulsa Eestlaste fantsi pesapais, ning Kalevi poed ja nende kaardivägi elustasiwad seal sees ning fantsi wad waenlaste vastu wahwaste wöideldes Eestimaad ja merd.

Kord olnud ühel niisugusel Kalevi poeal launis terane poeg; ta arwand isa- isade auu ja rikkust veel wähesel ning seepärast pannud ta siis ühel pääwal salamahti pukked mängima ja läind maailmast veel suuremat auu ja rikkust otsima. Aga kes rikkats tahavad saada, need sangewad siusatuse ja föie sisse ja seda sündind ka meie edewnina Kalevi poeaga. Ta wa rauf sattunud wa farwilsise küüst ja iga laps teab jo, et maaldrid ta föhnale launis labedad lüined maaliwad; fest on ometi veel õnn, et n'ad aga ta solme jala fulge lüined maaliwad, seeläbi wib ometi issa wahest mõni terasem ta käppade wahest laapama panna.

Meie Kalevi poeal ep ole kül paha elu wa Jaagu juures olla olnud, siiski ta igatsend fogu südamest loeu tagasi. Tema hooleks olnud wanapoisi löige lassim loom, üts dige pööritas, must härg fööta ja joota. Et ta aga, nagu kõik Eestlased omas ainmetis truu olud ja ei üsagi mu-

titut ep ole näsga närida lästnud, kis tõuntand ta noore mehe vastu tänuilik olla ja luband teda targa nõu ja osawa ettevõtmise läbi nii pea fui wöimalik loeu wanemate juure viia. Nõnda sündis fa.

Ühel sügisel öhtul soowis wa pergol la peeruga tuld tappa ja saatis noore mehe läsnaga rehetost tuld tooma. Qui must härg rehal seda kutsus, et noormees rehetoas kobilas, siis kutsus ta ta enese juure, läks oma panna sanga lahti teha, fest niisugusel pimedal ööl olla löige omasem punuma panna. Ennem aga kui n'ad teele lääsiwad läksis must härg noort meeß wanapoisi due pealt wiiest weeloignust wiis wee tiska, ta haopinust liuendama subu seest kuus kuiwa männi olssa, ja seitse sammu ta seinafst eemal, seitse föredat liiwa tera enese faaja wötta. Qui se kõik toimetud sai, siis istus noor mees oma sõbra müstiku selga, muusutas moffadega ja läks nagu muugi funingas oma päälinna poole.

Wa õesus ootas poiesi pea tulega tulema, aga kui ta nägi, et se launis kana tuuris, siis läks ta ise laapides rehe juure waatama. Aga ennä imet, ei poisi tibagi enam näha; ta sissmas rehale ja waata — ei müstifut ka enam kütte otsas olemas! —

Wana furi pani lohe õimad wöö alla ja läks